

Arrest

nr. 100 043 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 221.806 van 18 december 2012 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 72 811 van 6 januari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. SOENEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Ahengaran gelegen in het district Salang van de provincie Parwan. U bent een Tadjiek van etnische origine en bent een soenniet. In de tiende maand van 1372 (1993/94), toen u twee jaar oud was, werd uw vader vermoord

door Atta ul-haq, een commandant van de partij Hezb-i Jamiat. Uw vader was lid van dezelfde partij, maar Atta ul-haq nam het niet dat uw oom F(...), de broer van uw vader, lid was van de toenmalige 'Democratische partij'. Uit wraak spoorde uw oom deze commandant op en schoot hem in de elfde maand van 1372 dood samen met zijn drie lijfwachten. De handlangers van Atta ul-haq hebben enkele weken nadien uw moeder thuis vermoord. Na de moord op uw ouders vluchtten uw oom met zijn gezin en uw broer en uzelf uit Afghanistan naar Iran. U woonde er in Teheran. U bezat nooit een verblijfsvergunning voor Iran en liep er geen school. Toen u vijftien jaar oud was kreeg u gedurende twee jaar privé-les van een Afghaanse onderwijzer. Vanaf uw zevende levensjaar verdiende u wat geld door op straat speelgoed te verkopen. In de loop van 1384 (2005) werd uw oudere broer Nizamuddin door de Iraanse overheid gedeporteerd naar Afghanistan. Sindsdien heeft u geen nieuws meer van hem. In 1386 (2006) werd u door de Iraanse politie van straat geplukt omdat u illegaal in het land was. U werd vier à vijf dagen in een centrum opgesloten alvorens de grens te zijn overgezet te Herat in Afghanistan. U reisde per wagen vanuit Herat naar Salang, en verder naar Ahengaran waar uw familie nog een huis en gronden bezit. Aangekomen in de maand sambullah 1386 (augustus/september 2007) in uw geboortedorp verbleef u bij uw vriend A(...). De tweede nacht van uw verblijf aldaar werd er een handgranaat in uw slaapkamer gegooid. U raakte gewond aan uw linkerbeen. U vermoedt dat handlangers van Atta ul-haq het op u gemunt hadden. Uw vriend A(...) bracht u naar een hospitaal in Wazir Akbar Khan te Kabul, waar u vijftientig dagen werd verpleegd. Met de hulp van de dokters bekam u een vals paspoort en reisde u per vliegtuig vanuit Kabul naar Iran. U verbleef bij uw oom. U besloot Iran te verlaten. Onder begeleiding van een smokkelaar stak u de grens met Turkije over. U werd gedeporteerd door de Turkse politie, maar stak opnieuw clandestien en te voet de grens met Turkije over langs de bergen. Omdat u moeilijk te been bent, liet de smokkelaar u achter in de bergen. Onderweg verloor u uw tas met daarin uw taskara, enkele documenten van het hospitaal waar u eerder werd behandeld, de telefoonnummers van uw oom alsook uw valse paspoort. De smokkelaar vond u terug en sloot u op toen u hem niet kon betalen. De vierde dag van uw opsluiting kon u ontsnappen. Per boot stak u een rivier over en per vrachtwagen arriveerde u in België. U heeft geen contact meer met uw oom in Iran omdat u zijn telefoonnummer onderweg van Iran naar Turkije kwijtspeelde. U vreest dat ook uw oom werd gedeporteerd. U heeft evenwel nog telefonische contacten met uw vriend Ahmad uit Ahengaran. In Afghanistan heeft u nog twee tantes langs moederszijde wonen, met wie u nooit contact hebt gehad vanuit Iran. U vroeg hier asiel aan op 26 februari 2008. Op 25 november 2008 weigerde het Commissariaat-generaal u in haar beslissing zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 26 februari 2009 de beslissing van het Commissariaat-generaal. U diende een tweede asielaanvraag in op 31 december 2010, na deelname aan een hongerstaking. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u een taskara, een verklaring en een bundel schoolattesten neer.

B. Motivering

Uw eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat het Commissariaat-generaal geen geloof kon hechten aan uw beweerde verblijf in Afghanistan, alwaar de aangehaalde vervolgingsfeiten zich afspeelden. Als nieuwe elementen in uw tweede asielaanvraag legt u bovenstaande documenten neer. U brengt inhoudelijk geen wijzigingen aan in uw asielrelaas. De documenten kunnen de initiële appreciatie van het Commissariaat-generaal evenwel niet ombuigen. De taskara die u neerlegt is volgens u een duplicaat die u een vriend van u tijdens uw verblijf in België bekam. Niet alleen staat er nergens op de taskara vermeld dat het een duplicaat betreft, ook is het veelzeggend voor de bewijskracht van het document dat een derde een identiteitsdocument voor u kan gaan aanvragen (CGVS p.4). De foute vermelding van uw geloof pleit evenmin voor de RvV 82 743 - Pagina 3 bewijswaarde van het document (CGVS p.3). De wetenschap dat er in Afghanistan door de hoge mate aan corruptie gemakkelijk (ver)vals(t)e documenten kunnen verkregen worden, nuanceert verder de waarde die er aan dit document moet gehecht worden. Dezelfde vaststelling kan ingeroepen worden voor het attest dat u voorlegt. Bovendien blijkt het attest duidelijk op uw verzoek te zijn opgesteld (CGVS p.4). Voorts doet de vermelding van uw geboortedatum de wenkbrauwen fronsen. Het is immers vreemd dat indien het districtshuis over uw exacte geboortedata beschikt ze deze niet op uw taskara vermeldt maar zich tot een schatting op basis van uw uiterlijk beperkt. Het doet vermoeden dat niet alleen de vorm maar ook de inhoud van de verklaring op uw aangeven werd opgemaakt (CGVS p.4). Voor de taskara, zowel het origineel als het duplicaat, en voor de verklaring, geldt tenslotte dat beide documenten, gezien ze door derden in uw afwezigheid werden verkregen, uw beweerde verblijf in Afghanistan niet kunnen onderschrijven. De schoolattesten getuigen van uw schoolcarrière in België zonder uitstaans te hebben met uw asielaanvraag. Tenslotte dient er op gewezen dat u doorheen het gehoor op het Commissariaat-generaal verschillende van de weigeringsargumenten in de eerste beslissing wijt aan een slechte vertaling van de tolk (CGVS p.1,2,3). Het louter aanhalen van argumenten in de beslissing om ze vervolgens geheel in de schoenen van de tolk te schuiven, is niet ernstig en kan allerm minst het gehavende geloof in uw verklaarde verblijf in Afghanistan herstellen. Gezien bovenstaande

opmerkingen en de vaststellingen in de eerdere beslissing van het Commissariaat-generaal schieten de aangebrachte elementen in uw tweede asielaanvraag tekort om de twijfel omtrent uw beweerde verblijf in Afghanistan en de vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben voorgedaan weg te nemen. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Salang worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjsir, Logar, Kapisa, Bamyān, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de antiregeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. De provincie Parwan, waarvan u beweert afkomstig te zijn, wordt in 2010 door ANSO als de veiligste provincie grenzend aan Kabul beschouwd. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Parwan aanvallen voorkomen tegen de Multi National Forces en regeringstroepen. In het district waarvan u afkomstig bent, wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Salang actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Bij arrest nr. 221.806 van 18 december 2012 vernietigt de Raad van State, voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, het arrest nr. 72 811 van 6 januari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgesproken in het kader van het beroep gericht tegens de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2011 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het gezag van gewijsde van voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot de vluchtelingenstatus omvat de vaststelling dat de stukken die ter staving van de tweede

asielaanvraag werden neergelegd de ongeloofwaardigheid van verzoekers eerste asielaanvraag niet kunnen herstellen.

De Raad stelt vast dat uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 januari 2012 blijkt dat aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kon worden gehecht. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aan verzoeker kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De desbetreffende motivering van de verwerende partij en meer in het bijzonder deze met betrekking tot de veiligheidssituatie in Parwan, is gesteund op het aan het administratief dossier toegevoegde document "*Subject Related Briefing, Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyna, Daykundi en Kabul)*" met update op 20 januari 2011. Uit deze informatie blijkt dat de provincie Parwan, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, in 2010 door ANSO als de veiligste provincie grenzend aan Kabul wordt beschouwd. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Parwan aanvallen voorkomen tegen de Multinational Forces en regeringstroepen. In het district waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten. De bestreden beslissing besluit hieruit terecht dat op basis van deze vaststellingen kan besloten worden dat er in verzoekers regio voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet voorhanden is.

Noch de internetartikels waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift citeert over de situatie in Parwan noch de twee rapporten door verzoeker toegevoegd aan zijn verzoekschrift kunnen aan bovenvermelde analyse afbreuk doen. De twee artikels toegevoegd aan het verzoekschrift betreffen de algemene situatie in Afghanistan en niet de specifieke situatie in Parwan. In de internetartikels wordt melding gemaakt van zelfmoordaanslagen en andere explosies waarbij verschillende doden en gewonden vielen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Uit deze informatie blijkt dat het geweld plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in de SRB (update 24 augustus 2011) neergelegd ter terechtzitting van 16 december 2011 blijkt dat de veiligheidssituatie in het district Salang, waarvan verzoeker afkomstig beweert te zijn, ongewijzigd is gebleven ten opzichte van de situatie vastgesteld in de SRB van 20 januari 2011. Ter terechtzitting van 21 maart 2013 worden door verzoekende partij geen opmerkingen gemaakt over de SRB van 24 augustus 2011, noch om deze bij de beoordeling te betrekken, noch over de inhoud ervan.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. N. VERMANDER,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE